

А гойдалки сумні стояли зранку...

Анатолій Клименко

А гойдалки сумні стояли зранку, —
нема кого гойдять, кого любить.
Замерзлі вже вони стоять на ґанку,
і вже не знають, що ж то їм робить.

Та що сказать, — життя не каруселі,
чи гойдалки, що йдуть туди й сюди.
Чи ураган, що знищує оселі.
Чи повний штиль, — коли іще пливти.

Нема кінця, немає середини.
І важко так буває те збагнуть,
що є всього багато у людини,
яку ще люблять і мабуть десь ждуть.

28.12.2025